

el primer de maig a barcelona

La Festa del proletariat, que amb tanta esplendidesa s'ha celebrat aquest any, degut a les facilitats que el Govern Provisional de la República ha donat inspirant-se en el més alt sentit lliberal, ha estat no obstant, tacada per un episodi dolorós.

Per la gent d'esperit reaccionari, els incidents produïts aquest jorn als voltants del Palau de la Generalitat, no han estat més que una conseqüència naturalíssima de la «condescendència» de les autoritats a l'atorgar el permís per a tan «perilloses i subversives» manifestacions. Qualsevol que hagi llegit la premsa inspirada en un criteri imparcial, mentre no porti dintre l'ànima el cuc vergonyós de la intransigència, s'haurà donat compte exacte de què els fets ocorreguts han tingut una causa completament aliena a les intencions dels proletaris. Ni una gota de sang hauria estat vessada, si no hi hagués hagut algú «interessat» en entorpir l'armònica marxa dels esdeveniments, amb l'únic propòsit de fer recaure la responsabilitat del crim damunt l'organització obrera, i desacreditar, davant la gran massa amorfa i temorenca, els excel·lents propòsits dels dirigents de la neixent República. I aquell «algú» no és gaire difícil d'endevinar, si es té en compte l'impossible que ha d'ésser viure sota l'imperi de la pau, de la justícia i de la llibertat, a una gent acostumada a manar esgrimint les armes de l'arbitrarietat i de la injustícia. I donada la seva miserable mentalitat, abastament provada pels fets desenvolupats durant el règim caigut, fàcilment es comprén, que s'ha de valer de tots els mitjans, per criminals que siguin, abans de decidir-se abandonar la partida, que de tant temps ençà es veuen fatalment perduda.

La seva subversiva, i a l'ensems descabellada intenció, de fer creure que el Primer de Maig representà per a Espanya, el que representà per a Rússia l'adveniment de la segona república soviètica, que s'instaurà en el lloc de la primera república conservadora de Kerensky, per poder així justificar la necessitat d'una reacció terrorífica, ha produït—com ja era d'esperar per tots els que viuen en la realitat—un resultat diametralment oposat. La Diada del Treball no ha estat el fi de la República, sinó que, apart d'haver constituït un grandios triomf per a la classe proletària, tingué un alt valor simbòlic: El Primer de Maig fou la consagració del 14 d'Abril.

Els fets comproven les anteriors afirmacions. Cap que hagi vist la colossal manifestació obrera (integrada per més de 50.000

persones, desfilar pels carrers de Barcelona, amb l'entusiasme més fervent, però amb el més perfecte ordre, i sense promoure ni el més lleuger incident fins a l'arribar a la plaça de S. Jaume amb el detall que molts dels manifestants anaven acompanyats de llurs mullers i fillets, se li pot ocórrer ni remotament, la idea de què aquella pacífica massa portés cap pla premeditat d'assalt o de violència.

La condició dels ferits i dels detinguts, quasi tots ells pertanyents al Sindicat Lliure, el testimoni de les persones que presenciaren els fets, les declaracions de les autoritats, la clamorosa ovació que acollí els soldats a l'arribar a la plaça de la República, les manifestacions dels diversos agrupaments obrers, declarant voler obrar sempre dintre de la llei, «no fer cap obstrucció al desenrotllament progressiu de les institucions de la llibertat», són proves prou eloqüents per a fer recaure tota la responsabilitat dels tristíssims successos ocorreguts, damunt els elements pertorbadors, completament aliens a les reivindicacions proletàries; i ens palesen ademés els bons desigs de tots els diferents sectors obrers de col·laborar en l'actual règim de democràcia, de justícia i de llibertat, per a la solució del seu etern i just problema.

La «qüestió social» a Espanya no té, en gravetat, comparació a la que es presenta en altres països més avançats. El que succeeix és que al nostre país no ha estat mai objecte de l'atenció deguda, essent en el sentit de reformes socials, Espanya un dels països més atrassats del món. Però el canvi de règim del 14 d'Abril, ens posa en el camí de la solució. Ningú pot dubtar de què els homes de la República pensen dedicar a aquest problema tota l'atenció que mereix, però no podem exigir-los solucions que per massa prematures podrien donar resultats contraproductius, si considerem la desorganització de la classe treballadora arreu d'Espanya, excluint, naturalment, els grans nuclis urbans.

El problema requereix un estudi molt pregon; col·laborarem tots, segons la mesura de les nostres possibilitats, a la seva justiciera solució, fomentant especialment l'organització i la cultura dels obrers, perquè sàpiguen cap on deuen orientar llurs activitats per a trobar el camí de la seva redempció.

Barcelona, Maig 1931

S. S. V.

el primer de maig

El Primer de Maig que gairebé tots els obrers de Catalunya i Espanya el coneixem per Festa del Treball, festa que tindriem de celebrar-la, no com la immensa majoria del proletariat la celebrem, sinó com un jorn de dol recordant les víctimes caigudes a Xicago el Maig de 1887.

Com podem nosaltres, obrers, celebrar amb goig aquest jorn que ens recorda la sang vessada generosament pels nostres companys de classe? Com podem veure que els obrers ballin i facin xirinola en una diada tan dolorosa? És possible que no ens donem compte de que els nostres enemics, tota la classe potentada, llencen algunes pessetes per fer festes i si no ho fan directament, ho fan dintre alguna entitat, a la qual fan servir de tapadora, perquè el proletariat es diverteixi i obli

el vertader significat del que representa la Festa del Treball?

És precis, companys, que ens capacitem, que aprofitem les hores per a fer-nos dignes d'ostentar aquest nom d'obrer i assistim a les conferències i meetings no solament nosaltres, sinó que tenim de portar-hi els nostres familiars, i així contribuïrem sense donar-nos-en compte a construir la futura societat.

Hem aconseguit enderrocar la monarquia i hem de fer de la Península Ibèrica una verdadera república: la *Unió de Repúbliques Socialistes d'Ibèria*.

I quan l'haurem assolida podrem celebrar la nostra festa, que serà quan el treball serà alliberat de l'opressió capitalista.

P. SOLÉS